

KLARA

Door een bos vol dode dichters, naar het bed
van een zomervrouw in pure ballonlucht.

Loslaten is moeilijk zegt iemand in een mobieltje.
Het zit niet in een familie van vasthouden.

Ze houdt me stevig vast met haar twijgzame
rechter, de linker streelt door een dik verleden.

Zilvermeren in een strandwit aangezicht,
zo kijkt ze, ruikend naar Rosas.

- Ik zie u graag, zeg ik - omdat ik haar graag zie.
- Petertje, lipt ze, ben je met je fietsje?

Ze schenkt een glas vol
leven uit een vat van niets.

Niets dan schoonheid puurt ze uit het nu.
Haar rozenhof bloeit al het onvoltooide dicht.

Er wordt gependeld tussen bed en aanrecht,
gekookt, geknuffeld en gestorven onder elkaar.

Een watstaafje citroent woestijnlippen,
een slok water valt op gods akker,

een pleister vol liefde sijpelt in de bloedbaan.
Het is hier zalig heengaan,

blijven tot je helemaal weg bent,
stip aan de kim van je onteigende lichaam.

Peter Theunynck